జీవితం ఎంత విచిత్రమైనదీ?

ఒక్కోసారి ఎందుకొచ్చిన బ్రతుకు బాబూ అనిపిస్తుంది!

ఇంకోసారి ఎంతో అద్భుతంగా కనిపిస్తుంది.

మొన్నటిదాకా నాకు మమ్మీ వుంది.

తీసుకునిపోయాడు —

నాకు మళ్ళీ ఏడుపొచ్చేస్తోంది — ఏదని మర్చిపోము...? నా కోసం మమ్మీ పడే తాపత్రయం, నాకు చిన్న అనారోగ్యమొస్తే చేసే హంగామా... ఓఫ్ చివరికి నా గురించేగా డాడీని కూడా వదిలేసింది! అది ఇప్పటికీ నా మనస్సులో ముల్లులా గుచ్చుకుంటూనే వుంటుంది — ఆరోజు ఇప్పటికీ బాగా గుర్తు —

మమ్మీ, డాడీలు —ఏదో పార్టీకి బయలుదేరుతున్నారు — మమ్మీ నన్నూ తీసికెళ్దామంటుంది, డాడీ వద్దంటాడు —

"అన్నిటికీ మన వెనకాలే తనెందుకు?" అని అరిచాడు —

మమ్మీ

శ్రీపాద సీతారమ్య

నిన్న లేదు...

మళ్ళీ ఈరోజు వుంది...

గమ్మత్తుగా వుంది కదూ... అయోమయంగా కూడా వుండి వుంటుంది —

నాకే విచిత్రంగా, తలచుకుంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది —

"మమ్మీ"... నాకెంతో ఇష్టమైన మమ్మీ, నన్ను కంటికి రెప్పలా కాచుకున్న మమ్మీ హఠాత్తుగా నన్ను విడిచిపోతే, ఆ షాక్‌లోంచి, ఆ దుఃఖంలోంచి నేనింకా తేరుకోనే లేదు...

నీ అసలు తల్లిని నేనంటూ ఈవిడెవరో వచ్చింది. ఆరోజు మమ్మీ పోయిన రోజు, లాస్ ఏంజిల్స్ నుండి వచ్చింది ఆవిడ — మామూలుగా మమ్మీని చూడడానికి వచ్చిందంట — ఇంతలోనే ఈ ఘోరం జరిగిపోయిందంటూ మిమ్మీ మద పడి ఒకటే ఏడుపు. మమ్మీ ప్రాణ స్నేహితురాలట.

నా బాధలో నేనుండి ఆవిడని అంతగా పట్టించుకోలేదు. ఇదిగో నిన్న అంతా కాస్త సద్దుమణిగాక, నా దగ్గరకొచ్చి, గట్టిగా కౌగలించుకుని ముద్దులు పెట్టేసుకుంటోంటే బిత్తరపోయాను నేను.

అప్పుడు చెప్పిందావిడ...

నేను ఆవిడ కూతుర్నంట...

★★★

నేనసలు నమ్మకపోయేదాన్నే... కాకపోతే నాలో ఆవిడ పోలికలు చాలా వున్నాయి... నన్నూ, ఆమెనీ పక్కపక్కన నిలబెడితే అక్కా చెల్లెళ్లనుకుంటారు... ఆమె చూడడానికి చాలా చిన్నదానిలా వుంది. వయస్సెంతో చెప్పడం కష్టం...

చాలా అందంగా మాత్రం వుంది... మా బయో కెమిస్ట్రీ మిస్‌లా వుంది —

మమ్మీ కూడా అందంగానే వుంటుంది. కాకపోతే ఈమెకంటే కాస్త పెద్దదానిలా కన్పిస్తుంది

మమ్మీని చూడగానే ఎవరికైనా గౌరవంగా నమస్కరించాలనిపిస్తుంది.

గంభీరంగా, హుందాగా... అసలు మమ్మీలా ఎవరుండగలరు? దేముడు నిజంగా నన్ను మోసమే చేశాడు — అలాంటి మమ్మీని నాకు లేకుండా

మమ్మీ చాలా మంచిగానే బ్రతిమాలింది —

"చిన్న పిల్ల ఒక్కర్తీ ఇంట్లో ఉండాలి కదండీ... మనకేమైనా బరువా?" అంది.

"బరువు కాదు, తలనొప్పి... అందరూ ఎలా చూస్తారో మర్చిపోయావా?" అన్నాడు.

"ఎవరెలా అనుకుంటే మనకెందుకండీ... మీకూ, నాకూ ఆమాత్రం అవగాహన ఉంది కదా" అంది.

"నువ్వు చూపించేది చిన్నపిల్ల మీద జాలిలా లేదు... కన్నకూతురి మీద ప్రేమలా వుంది..." చిరగ్గా అన్నాడు.

"నిజమే, ఇది నా కూతురే... కాదని నేననుకోవడం లేదు" అంది మమ్మీ.

"అదిగో మళ్ళీ... అలా అంటేనే నాకు అనుమానం వస్తుంది. పెళ్ళికి ముందు నువ్వు చెప్పిన కథంతా విని మోసపోయానేమోననిపిస్తుంది" —

"రాకేష్.." మమ్మీ ఏడవడం మొదలెట్టింది.

"యస్.. దాని మీద ఈగ కూడా వాలనివ్వవు.. నీ ప్రేమ చూస్తుంటే నువ్వే ఎవడితోనే తిరిగి, దాన్ని కన్నావేమో అన్పిస్తుంది..."

ఇంకా డాడీ మాట పూర్తికాలేదు "షటప్" అని గట్టిగా అరిచింది మమ్మీ.

అంతే ఆ తర్వాత రెండు రోజుల్లో వేరే ఫ్లాట్ మారిపోయాం నేనూ, మమ్మీ..

తర్వాత డాడీ అప్పుడప్పుడూ వస్తుండేవాడు —

కొన్నాళ్ళకి పూర్తిగా విడిపోయారు.

అప్పట్లో వాళ్ళు వాదన నాకేమాత్రం అర్థం కాలేదు.. అర్థం అయిందల్లా నన్ను పార్టీకి తీసుకొస్తానని మమ్మీ అనడం వల్లే వాళ్ళిద్దరూ విడిపోయారని...

తర్వాత మమ్మీ కాలేజీలో లెక్చరర్‌గా జాయిన్ అయింది. చాలారోజుల దాకా ఫంక్షన్‌లకి, పార్టీలకి వెళ్ళేది కాదు — నా ఇంటర్ అయ్యాక ఒకసారి ఇక పెళ్ళికి వెళితే, తెలిసినావిడ మమ్మీతో అంది —

నువ్వూ, రాకేష్ విడిపోకుండా వుండాల్సింది... అయినా లేనిపోని తద్దినం కొనితెచ్చుకున్నావు... అని, నావైపు అదోలా చూసింది — అంతే... మమ్మీ పెళ్ళి పూర్తికాకుండానే నన్ను ఇంటికి తీసుకొచ్చేసింది. నాకసలు ఆవిడ మాటలేమాత్రం అర్థం కాలేదు. కానీ మమ్మీ మాత్రం నన్ను గట్టిగా కౌగిలించేసుకుని, నేను పడుకునే దాకా తన ఒడిలోనే జోకొట్టింది.

సాధారణంగా మమ్మీ స్థానంలో ఉండే ఎవరైనా చాలా అవమానాలు, నిందలు ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. కానీ మమ్మీ తన మంచితనంతో, మాట తీరుతో అందరి నోళ్ళూ మూయించేది.

నాకు మెడిసన్‌లో సీటు రావాలని, నాతో పాటు రాత్రీ, పగలు నిద్రమానుకుని కష్టపడి చదివించింది. నాకు సీటొచ్చిన రోజు ఎంత పొంగిపోయిందని?

నాకున్న ప్రపంచం అంతా మమ్మీనే... అలాగే మమ్మీకి కూడా నేనే...

మా చిన్న ప్రపంచంలో ఇద్దరం ఇమిడిపోయి, సంతోషంగా వుంటే, చూడలేని విధి నిజంగా నాకు అన్యాయమే చేసింది.

కాలేజీలోనే కళ్ళు తిరిగి పడిపోయిన మమ్మీ హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళేలోపే ప్రాణం వదిలేసిందట... నాకు తెల్సి హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళేటప్పటికి ఏముందీ...? కళ్ళు మూసుకుని నిద్రపోతున్నట్లున్న మమ్మీ...

నాకీ లోటు ఎవరు తీరుస్తారు... ఎందరు మమ్మీలు కలిస్తే నా మమ్మీకి సమానమవుతారు. .. నో... ఎవ్వరూ కాదు.. ఆపుకుందామన్నా ఆగని దుఃఖం ఉధృతంగా వస్తోంటే...

"కంట్రోల్ యువర్ సెల్ఫ్. నిక్కీ... కంట్రోల్" సాఫ్ట్‌గా ఉన్న గొంతు... మెత్తగా నా వీపుని రాస్తున్న చెయ్యి... ఇంకెవరూ? నా మమ్మీనంటూ వెంటబడుతోందే ఆమే...

"ఇటుచూడూ.." బలవంతంగా నా మొహాన్ని ఆవిడవైపు తిప్పింది...

"ఊరుకోమ్మా... ఊరుకో.. నేను లేమా నీకు... ఊర్కో..."

ఆవిడ చేతులు విడిపించుకుని మళ్ళీ నేను కిటికీలోంచి బయటికి చూడటం మొదలెట్టాను...

"నాకు తెల్సు... నువ్వు నమ్మవు... నీ తల్లినంటే... తల్లినైతే, ఇన్నాళ్ళూ ఏమైనావని కూడా అనుకోవచ్చు.. కాని నా పరిస్థితి అలాంటిది. .. నిన్ను చూడాలని, మాట్లాడాలని, నీతో [illegible]"

"ఇదీ చూడు... భారతి నాకు రాసిన ఆఖరి ఉత్తరం... [illegible] తెలుస్తుంది.. నువ్వు నా కూతురివేనని.." నా చేతిలో కాగితాలేవో పెట్టింది.

కళ్ళు తుడుచుకుని, విప్పి చూశాను... అది మమ్మీ రైటింగే...

"డియర్ అమ్మా..

క్షేమమా? నీకు క్రితంసారి ఉత్తరం రాసినప్పటి కంటే నా ఆరోగ్యం ఇంకా క్షీణించింది.. నా బెంగంతా విక్కీ గురించే. నాకేదైనా అయితే దాని పరిస్థితేంటి? అయినా ఈ మాయదారి రోగం మరికొన్నాళ్ళు పోయాక రావచ్చుగా... ఈలోగా తనూ నిలదొక్కుకునేది — మంచి అబ్బాయి చేతిలో పెట్టేసి వుండేదాన్ని... ఎంతో నిశ్చింతగా వుండేది... కాని ఇలా ఇప్పుడే అర్ధాంతరపు గొడవేంటి? మా డాక్టర్ అయితే ఫర్వాలేదంటున్నారు... కానీ అనుభవిస్తున్న దానికి నాకు తెలీదూ? నా పరిస్థితి...

నాకు మృత్యువుకి చేరువ అవుతున్నానని భయం లేదు... విక్కీకి దూరమవుతున్నాననే బెంగ.. దాన్ని వదిలేసి నేను పోతే అది ఒంటరిదైపోదూ? ఏం చెయ్యాలో తోచడం లేదు... నువ్వు విక్కీని నీ కూతురని కూడా ధైర్యంగా చెప్పుకోలేని స్థితిలో వున్నావు. ఇప్పుడు సడన్‌గా నీ భర్తకి విక్కీని నీ కూతురిగా పరిచయం చెయ్యగలవా? చెయ్యలేవు..

చుక్కల్లో...

"మన గోపాల్ చుక్కల్లో వున్నాడురా!" చెప్పాడు హరి

"అంటే?" అర్థంకాక అడిగా [illegible]

"[illegible] లాంటి అమ్మా[illegible] నేనె[illegible] చూస్తున్నాడు మరి!" చెప్పాడు హరి.

—[illegible] (చిత్తూరు)

కాకపోతే నువ్వు ఒక్క పని చెయ్యగలవు... విక్కీని నీతోపాటు తీసుకెళ్ళిపో.. నీ కూతురని చెప్పద్దు... నా కూతురని చెప్పు... నా అనారోగ్యం కారణంగా, నీతో తీసుకొచ్చానని చెప్పు... నీ స్నేహితురాలి కూతురిగా నీ ఇంట్లో వుంచుకో... నీ కూతురితో గడపాలన్న నీ కోరికా తీరుతుంది, దానికో ఆసరా దొరికిందని నాకూ నిశ్చింతగా వుంటుంది — ఏమంటావ్? నాకు ఏ క్షణం ఎలా వుంటుందో తెలీదు... కాబట్టి ఎంత త్వరగా వీలైతే అంత తొందరగా ఇండియా వచ్చి, తనని తీసుకెళ్ళు. నేను కళ్ళు మూసేలోగా దాన్ని నీ చేతులతో పెట్టేస్తే నాకు మనస్సు ప్రశాంతంగా వుంటుంది..

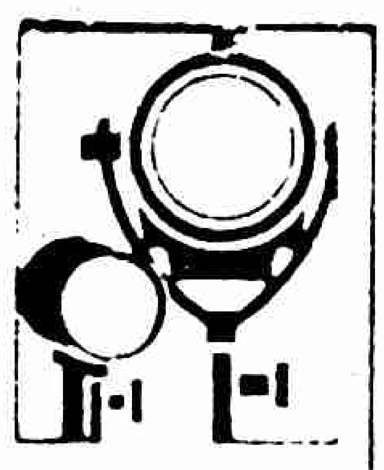

తోడయితే

ఎ.ఆర్. రెహమాన్ 'శికార్' చిత్రానికి సంగీత దర్శకత్వం వహిస్తున్నాడు. తన పాటలు విడుదలకు ముందే సంచలనం సృష్టించిన సుభాష్‌గయ్, రెహమాన్ కలయికలో ఎటువంటి పాటలు వెలువడతాయో వేచి చూడవలసిందే! అగ్నికి వాయువు తోడవటం అంటే ఇదేనేమో!

—కృష్ణాజీ

నా అనారోగ్యం గురించి విక్కీకి తెలీదు... తెలియనివ్వద్దు.. దాని తల్లిని నువ్వని కూడా నెమ్మదిగా అది అర్థం చేసుకునేలా చెప్పు..

దాన్ని జీవితాంతం పువ్వులా చూసుకుంటావని నీకు మాటిచ్చి మధ్యలోనే వదిలేస్తున్నందుకు నన్ను క్షమిస్తావు కదూ..."

భారతి

నా మెదడంతా మొద్దుబారిపోయింది — మొదటి విషయం మమ్మీ ఎప్పటినుండో అనారోగ్యంతో బాధపడుతోంది. మూర్ఖురాలిని అస్సలు గ్రహించలేదు. రెండు.. నేను ఈవిడ కూతుర్నని మమ్మీ కూడా అంటోంది...

మైగాడ్.. నేనెలా భరించను? ఈమె నా తల్లి అయితే నా తండ్రి?

ఒకసారి వెక్కిళ్ళు వినిపిస్తే వెనక్కి తిరిగి చూశాను —

సోఫా పై అంచుమీద తలపెట్టుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోందామె...

నాకేం చెయ్యాలో ఓ క్షణం అర్థం కాలేదు..

"ఎంత పాపిష్టి జన్మ నాది.. కన్నబిడ్డని నా కూతురని ధైర్యంగా చెప్పుకోలేని దౌర్భాగ్యురాలిని.. కానీ అది... అది ఎవరో కన్న బిడ్డని, తన కూతురి కంటే ఎక్కువగా చూసుకుని సమాజంలో ధైర్యంగా నిలబడి, నిన్ను నిలబెట్టింది.

తెలిసీ తెలియని వయస్సులో నేను చేసిన తప్పు, నీకు జన్మనిస్తే, నాకు మచ్చ రాకుండా, తన కాబోయే భర్త అర్థం చేసుకునేవాడని, నీ గురించీ, నా తప్పటడుగు గురించి ముందే అతనికి చెప్పి, నిన్ను తనతో తీసుకెళ్ళిపోయింది.

అర్థం చేసుకున్నానని పెళ్ళి చేసుకున్న దాని భర్త మధ్యలో అనుమానంతో దాన్ని వదిలేస్తే, ఎన్ని అవమానాలు ఎన్ని బాధలు పడింది — ఎన్ని సమస్యలు ఎదుర్కొందీ?

దీనికంతటికీ కారణం... నేను.. నేను మాత్రం హాయిగా అన్నీ మర్చిపోయి అక్కడ భర్తతో, పిల్లలతో కాపురం చేసుకుంటున్నాను.. నేను చేసిన పాపానికి అది శిక్ష అనుభవించింది —

నిజంగా నేను పాపాత్మురాలినే.." చటుక్కున లేచి నిలబడింది. "లేమ్మా.. లే.. నాతో వచ్చెయ్యి.. ఇంక నాకేం భయం లేదు. నిన్ను నా కూతురిగానే తీసుకెళ్తాను... మాకూ అక్కడ నీకో చెల్లి తమ్ముడు వున్నారు. వాళ్ళకి నువ్వు అక్కవనే చెప్తాను.. నా భర్త నన్నేమన్నా, నా పిల్లలు నన్ను అసహ్యించుకున్నా, నేను భయపడను...

నా భర్త నన్ను వదిలేసినా, నేను మాత్రం నిన్ను వదలను... నా కోసం భారతి అంత త్యాగం చెయ్యగా లేనిది, నా కూతురి కోసం నేనేనా చెయ్యలేనిది... ఏం ఫర్వాలేదు... పిలువమ్మా.. మమ్మీ అని పిలువమ్మా... నేనిదివరకులా పిన్నిని కాదు. పిలువమ్మా.." ఎంతో ఉద్వేగంగా

మాట్లాడింది అప్పటిదాకా... ఆయాసంతో ఊపిరి పీల్చుకుంటుంటే, మెల్లిగా ఆమెని వదిలించుకున్నాను.

కొన్ని క్షణాల నిశ్శబ్దం తర్వాత... తలవంచుకుని చెప్పాను.

''అయాం సారీ... ఆంటీ'' నాకు తెల్సు ఆమె దెబ్బతింటుందని. కానీ నేనేం చెయ్యలేను.. నా నాలుక నా కంట్రోల్‌లో లేదు. నేనెంత కష్టపడినా ఆమెని మమ్మీ అని పిలవలేను. తాజ్‌మహల్ ఒక్కటే వుంటుంది. దాన్ని చూసి మరొకటి కట్టచ్చేమో గానీ, అది తాజ్‌మహల్ కాలేదు — అలానే నాకు మమ్మీ కూడా. ఆమెకు సాటి ఇంకెవరూ రాలేరు —

తొమ్మిది నెలలు మోసి, నరకయాతన పడి ఓ బిడ్డకి జన్మనిచ్చిన తల్లికి, ఆ బిడ్డ మీద ఎంత హక్కు ఉంటుందో, నన్ను పెంచుకుని మమ్మీ అంతకంటే ఎక్కువ యాతనలే పడి, నా మీద పూర్తి హక్కు సంపాదించింది —

నా మనస్సులో మమ్మీకి తప్ప ఇంకొకరికి మమ్మీగా స్థానం ఇవ్వలేను —

ఒక రకంగా ఈవిడ దులిపేసుకున్న తప్పుకి, మమ్మీ తన జీవితాన్నే పోగొట్టుకుంది. ఆ కోణంలోంచి చూస్తే ఈవిడంటే నాకు కోపం, అసహ్యం కలుగుతున్నాయి తప్పా, తల్లి అన్న ఫీలింగ్ ఏమాత్రం కలగడం లేదు... చివరికి అణువంత అభిమానం కూడా..

కాకపోతే మమ్మీ నేర్పిన సంస్కారం, నా చేత ఏమీ అనకుండా అడ్డుపడింది. కానీ నే చెప్పాలనుకున్నది మాత్రం చెప్పేసాను స్పష్టంగా.

''మాడండి ఆంటీ... మమ్మీ ఇప్పుడు నా ఎదురుగా లేకపోవచ్చు. కానీ ఆమె నా గుండెల్లో, జ్ఞాపకాల్లో బతికే వుంది. నేను ఒంటరిదాన్ని కానే కాదు.. మమ్మీ ఇచ్చిన స్ఫూర్తి, ఆత్మస్థయిర్యం నాతోనే వున్నాయి. అవి చాలు నేను ధైర్యంగా బతకడానికి.. ఇప్పుడు వయస్సుతో పాటు పెరిగిన ఈ మనస్సు, మిమ్మల్ని తల్లిగా అంగీకరించలేదు...

నా కోసం మీరేం త్యాగం చెయ్యక్కర్లేదు.. మీరు మీ భర్తా పిల్లల్తో ఎప్పట్లాగే హాయిగా వుండండి.. నన్ను ఇలాగే వదిలేసి వెళ్ళిపోండి... ఇదే నాకు మీరు చేసే పెద్ద ఉపకారం.. మళ్లీ మీరు నా కన్నతల్లని ఎప్పుడూ గుర్తు చెయ్యకండి, అలాగే నేననే వ్యక్తిని ఇక్కడున్నానని మర్చిపోండి... నన్ను నా మమ్మీ ప్రపంచంలో ఇలాగే బతకనివ్వండి.. ప్లీజ్... ప్లీజ్...'' రెండు చేతులు జోడించేశాను..

ఆమె చిత్తరువులా నిలబడింది చాలాసేపు... ఏమనుకుందో తర్వాత మెల్లగా నా దగ్గరికి వచ్చి నా తల నిమిరింది... అప్పటికే నా కళ్ళలో నీళ్లు నిండిపోయాయి... కొంతసేపు తర్వాత నీటిపొరల మసకలో.. ఆమె బయటికి వెళ్ళిపోతూ కన్పించింది.

* * *

లెక్క

''మీవారు నిన్ను ఏదైనా మాటంటే ఆ మాటలన్నీ లెక్కగా రాస్తుంటారెందుకు?'' అర్థంకాక అడిగింది ఆమని.

''ఆ మాట నీకెన్నిసార్లు చెప్పాను అని అప్పుడప్పుడు లెక్క అడుగుతుంటారు. చెప్పడానికి...'' చెప్పింది అమల.

—బి.వి.ఎస్.బాబు (తెనాలి)

సుఖమయ దాంపత్య జీవితం కొరకేనా మీ చింత?

పరువాలను పరుగెత్తించే ప్రక్రియలో

No-1

ఫిజికెమ్స్ ఒజోమెన్ క్యాప్సూల్స్

ఉన్నవి మీ చెంత.

● పుష్టికర యవ్వనశక్తి ● నూతన ఉత్సాహమునకు ● ప్రతిరోజు 2 క్యాప్సుల్స్ పాలతో సేవించండి ● అన్ని మందుల షాపులలో లభిస్తాయి

సంసారం సజావుగా, సంతోషంగా సాగేందుకు సరైన ఎంపిక